

PLAIVRI HUNEDORENE

REVISTA ASOCIAȚIEI CORP. DIDACTIC
PRIMAR DIN JŪD. HUNEDOARA.
ORGAN DE CULTURĂ PROFESIONALĂ ȘI GENERALĂ.

CUPRINSUL:

	Pag.
Ciclul al II-lea, <i>P. R. Petrescu</i>	1
Educația Copilului în Familie (continuare) <i>Angelo Patri</i>	6
Ideia forță, <i>V. Rusu</i>	14
Moralitatea tinereții școlare, <i>Petre Incicău</i>	16
Desemnul în școala primară, <i>Dubenschi D. Octavian</i>	17
Păstrarea ouălor, lecție cl. IV-a fete, <i>Terezia Ittu</i>	21
Trofeu poezie, <i>Pavel Popovici</i>	23
O pioasă amintire, <i>A. Constantinescu</i>	23
Fondul de ajutorare în funcțiune, <i>Al. David</i>	25
Apelul pentru Banca Învățătorilor Hunedoreni, <i>M. Bogza</i>	26
Recenzie, scrisori către învățători de P. Sf. Sa <i>Dr. Gr. Gh. Comșa</i> * * *	27
Cronica Măruntă * * *	27

Revista „Plaiuri Hunedorene“ apare lunar sub conducerea unui comitet de redacție compus din:

Sabin Jula — Simeria, președintele Asociației învățătorilor,
A. Constantinescu — Hunedoara, v.-președintele Asoc. inv.,
Ioan Ciora — membru în Comitetul Asociației învățătorilor,
Nicolae Crețu — Orăștie,
I. Morțun — Simeria, secretarul Asociației învățătorilor,
Alexiu David — Petroșani, institutor,
Gh. Ittu — Petroșani,

Redacția : **AL. DAVID.** — Administrația. **GH. ITTU.**

COLABORATORII REVISTEI

Izabela Sadoveanu și Apostol Culea — București, Olimpia Teodoru — Lugoj, Victoria Popagoga — Hunedoara.

Constantin Sporea, Victor Solomon, Elena Sporea, I. Mișu N. Sporea, și Iosif Stanca — Deva, I. Măgură.

Constantin Stan și Petre Petrescu — Sibiu, Vasile Lucaciu — Petroșani, Marin Biciulescu — București, P. Rusu — Tebea, Alexiu David — Petroșani, Sabin Jula și I. Morțun — Simeria, Nicolae Crețu — Orăștie, A. Constantinescu și Valeria Nemet — Hunedoara, Ioan Baciu — Răcăștie, Daniil Popescu — Hășdat, Pavel Popescu — Peștișul-Mic, Pompeu, Hossu Longin — Vulcan, Sterian Ciucescu — Ruda, N. Roșca Greci, G. Mironescu — Iași, I. Bura, Pavel Lazăr — Brad, M. Butoi — Luncoiul-de-sus, G. Enescu — Pitești și N. Daneiescu — Deva, Elisabeta Beisser-Ghelar, Nicolae Manea-Curpeni. M. Bogza, E. Dan, Veronica Oana, Gh. Ittu, P. D. Cristea, V. Popa, Veturia Mărginean, Emilia Ivașcoiu, P. Simoiu, Gh. Fotescu, D. I. Băgescu, Gh. Beuran, Ion C. Florea, I. Barna, O. Dubenschi, N. Manea, M. L. Ramses, V. I. Mareș, I. Mermezeu, I. Mânduc, I. Trifoiu, I. Brătulescu, T. Ittu, Hartwig Fr., Ion Sântimbreanu, Maria Lenkei, Ana Husti, Sp. Popescu

Manuscrisele se vor trimite direct redacției.

ABONAMENTUL: 100 LEI

Abonamentul și anul revistei se socotește după anii școlari adecă dela 1 SEPTEMBIE la 1 IULIE

CICLUL AL II-LEA

al școlii primare și biblioteca școlii

Una din problemele importante ale școlii primare în genere este, precum se știe, și aceea a dezvoltării gustului de citit. Importanța acestei probleme crește pe măsură ce elevul, trecând prin cele trei clase din urmă, a V-ea, VI-ea și a VII-ea, se pregătește să intre în viața cea mare, în care nici învățătorul, nici școala, nu-l mai pot ținea, pe temeiul legii obligativității, în raza influenței lor directe, așa cum l-au ținut până la absolvire. Acum, în această perioadă post-școlară, adică dela absolvire înainte, când, după cum am mai arătat și în capitolul «Disciplina», din cartea „Ciclul II“, *) structura psihofizică este încă în procesul unei profunde schimbări și, deci, neconsolidată, tânărul va fi pus în situația de a-și face educația *mai mult singur, prin el însuși, prin ajutorul deprinderilor*, cu cari s'a ales în timpul celor 7 ani de învățatură, în școala primară. La creiarea unor asemenea deprinderi contribuie, este adevărat, în timpul școlărității, toate obiectele de studiu cuprinse în programa analitică și al căror caracter educativ-practic trebuie accentuat tot mai mult în ultimile clase; mai contribuie și normele de disciplinare, de dezvoltarea personalității, despre cari vorbesc în menționata carte.

Dar tânărului nostru absolvent, adolescentului cu o asemenea pregătire educativă și instructivă, câtă i-a putut da școala primară completă, îi va trebui găsit totuși, tocmai în această vreme critică a vârstei, un sprijinitor moral, prin mijlocirea căruia el nu numai să-și poată păstra comoara învățaturii câștigate, ci s'o și alimenteze neconținut. Altfel, asemenea focului neîntreținut, aceste deprinderi se vor stinge treptat, iar individul va rămânea expus îmboldurilor firii ancestrale și influenței mediului ambiant, ale cărui ispite sunt atât de multiple. Cine va

*) *Ciclul al II-lea de învățăm. primar*, P. R. Petrescu—Sibiu.

putea fi acel sprijinitor care, în lipsa îndrumărilor învățătorului, în lipsa unei călăuze familiale, conștiente de cele mai elementare principii educative, i-ar putea sta mai aproape și l-ar sfătui cu mai multă prietenie? *Cartea, singură cartea* poate fi. Cartea, care să-i dea omului, oricând cere el, prilej și de recreare sufletească și de staturi privitoare la indeletnicirile zilnice ale lui, ale gospodăriei pentru care se pregătește sau ale unei meserii spre care năzuește.

De aci, imperioasa nevoie să activăm pentru trezirea unui cât mai mare interes, în sufletul elevului din ciclul al doilea, pentru carte, pentru dreapta utilizare a slovelor în scopul pătrunderii vieții, a experienței înaintașilor, a comorilor sufletești, ce-s cuprinse în aceste slove. Făcând aceasta, mult am făcut. *Dar tot nudestul. Nu-i destul dacă am ajuns să dezvoltăm gustul de cetit, ca să spunem că am făcut din carte acel sprijinitor de vremuri grele, al absolventului.* Nu, câtă vreme acest gust, fiind necanalizat, neîndrumat și, mai ales, nesuținut prin propriile puteri ale tânărului și într'o ambiantă adhoc creiată, poate diminua tocmai atunci când școala nu mai este în stare să-i procure tânărului cărți sau când acest gust, această sete de cetit, poate aluneca, în timpul adolescenței, spre o literatură imundă, spre orice fel de tipăritură ce i-ar cădea la îndemână.

Școala primară, în timpul claselor din ciclul al II-lea, trebuie să vegheze și asupra acestui fapt. Să caute a deslega și această problemă a unui gust de cetit canalizat, sistematizat realmente educativ pentru perioada postșcolară. Și o poate face aceasta, când va căuta să-i deprindă pe elevii din aceste clase, să-și creieze biblioteci, atât în clasele lor, printr'o acțiune comună. În vederea necesităților din timpul școlarității, cât — mai ales — în propriile lor case părintești, prin acțiunea fiecăruia, individuală. Printr'o asemenea acțiune, de creiere de bibliotecă în casa părintească, se va ajunge ca mai fiecare elev să aibă o bibliotecă personală, o avere proprie, spre care își va îndrepta neconținut ochii, îngrijind-o,

cercetând-o și năzuind la sporirea ei. În ce chip va culege el, elevul de azi, tânărul de mai apoi și omul adult de mâine, roadele acestei averi, voi arăta mai la urmă. Deocamdată țin să arăt că, în scopul indicat, toată munca învățătorului va consta din acea ca să-l îndrumeze pe elev, cum să facă începutul. Numai acesta e greu, după vorba cunoscută : «Tot începutul este greu». *Dar un asemenea început își are psihologia lui.* Să-l deprindem pe elev, să și păstreze toate cărțile de care se servește în clasele ciclului al doilea. Să-i interzicem de a le vinde. Să-l obligăm să le păstreze cu toată grija. Pentru mulți și mai ales pentru cei mai săraci, acestea vor alcătui temelul, piatra unghiulară a bibliotecii individuale. Cartea de citire, de pildă, este o enciclopedie de care nu trebuie să se lipsească, iar cartea de geografie, mai ales a țării noastre, este aproape singurul mijloc ce-i va servi absolventului, ca să-și amintească, din când în când, despre pământul patriei lui, despre geografia țărilor înconjurătoare. De o aceeași însemnătate sunt și cărțile de matematică, de șt. fizico-naturale. Să fie slătuit elevul, să și cumpere câte o carte nouă, potrivită pentru el, din economiile ce poate face și această carte, ca și orice revistă ce-i cade la îndemână, să nu fie aruncate la întâmplare, ci ele să-și ia locul alături de cele menționate mai sus. Această avere personală, mărită, după putință, treptat, să și-o țină elevul, după îndemnul nostru stăruitor, în casă, într'un anumit loc, într'un ungher ales pentru acest scop, într'un dulap sau, dacă școala are atelier de tâmplărie, într'o etajeră construită anume pentru bibliotecă, de către însuși elevul. Ne vom interesa cât mai de aproape despre felul în care își țin elevii bibliotecile lor, despre inventarele acestora și-i vom deprinde să vadă în această interesare a noastră, aceeași seriozitate pe care o punem când le supraveghem celelalte indeletniciri școlare ale lor. La răstimpuri, le putem vizita bibliotecile acasă, încurajându-i mereu.

Se va petrece în sufletul elevilor, cu prilejul înce-

putului bibliotecii lor personale, acelaș fenomen ce se petrece când îi deprindem cu economisirea banilor. Greu e până ajunge omul — în cazul nostru copilul — să-și pună un ban în cutia indicată sau „la ciorap“ cum se mai zice și e greu până își realizează gândul de a aduce acelui ban, un soț, pentruca apoi, urmărit de acest gând, devenit dorință din ce în ce mai vie, copilul, omul, să tindă a mări tot mai mult numărul banilor.

Invățătorul, când va da de o carte bună, venită lui prin vreo împrejurare oarecare, căci sunt asemenea împrejurări, o poate dărui, ca încurajare, pentru biblioteca personală a unuia sau altuia, din elevii buni, dar săraci, din clasa ultimă. *Editorii* trimit multe mostre din publicațiile lor, pentru reclamă; trimit cataloage de cărți, etc. A studia cu elevii câte un catalog, a atrage atenția asupra cărților mai bune și ieltine în acelaș timp, însemnează a le deștepta curiozitatea, interesul și, odată cu acestea, ca un corolar firesc, și dorința de a le și cumpăra. Inlesnirile de cumpărare, *prin mijlocirea cooperativelor*, nu sunt acțiuni de trecut cu vederea. Iar la Crăciun, la alte ocaziuni, ca și la acordarea de premii, la finele anului școlar, învățătorul încă poate da prilej elevilor, prin cărțile ce le distribuie, să-și îmbogățească bibliotecile.

Procedând în felul arătat, vom vedea cu bucurie, cum iau ființă, prin copii, în casele sătenilor noștri, câte o bibliotecă. Vom vedea cum se creiază în cercul intereselor de tot felul ce preocupă pe membrii unei familii, un curent mai accentuat spre intelectualism sistematizat. Vom vedea cum posesorul unei asemenea biblioteci, elevul de azi, mâine adult și membru al Societății celei mari, va avea puțința să dea pe această cale, în viitor, propriilor lui copii, o hrană sufletească mai aleasă, în acel cerc natural de educație în sanctuarul familial, pe care-l vrem tot mai bun. Nu mai socotim și cellalt folos, cel social, pe care-l aduce constituirea de biblioteci în casele oamenilor: că se intelectualizează treptat viața comună a cetățenilor. Aceștia,

la diferitele lor întâlniri, interesându-se ei în de ei și despre biblioteci, despre cărțile cetite, cum li-e este obiceiul de a se interesa despre vite, recoltă etc. și imprumutându-și unii altora și din acest fel de avere, vor introduce pe nesimțite în preocupările lor cu caracter material și chestiuni de ordin intelectual. Ori, tocmai asemenea preocupări vor aduce mai repede și mai temeinic acea culturalizare spre care năzuiesc de atâta vreme școala, Casa Culturii poporului, Societățile culturale existente, mari și mici, căminurile culturale etc. etc.

Ca o consecință firească, apoi, a acestei deprinderi, se va statornici între învățător și între cetățenii posesori de biblioteci, mai strânse legături, căci el, învățătorul, va fi mai des cercetat de către aceștia, ca să fie întrebat despre cărțile nou apărute, ce le pot fi de folos, pentru satisfacerea gustului de cetit și pentru promovarea intereselor lor gospodărești. O altă consecință: generațiile de copii ce vin rând pe rând, vor găsi în sânul familiilor lor, totdeauna, o altă atmosferă intelectuală, o altă ambianță sufletească, decât au avut înaintașii.

Incheind recomand: *deprindeți D-vs, învățătorii dela ultimile clase primare, pe elevii din ciclul al II-lea, să-și facă biblioteci personale!*

P. R. Petrescu, inspector general-Sibiu

CUVINTE MARI

O școală, în care misticismul este răspândit printre elevi, este o școală care trebuie închisă, fiindcă în ea sunt germeii celei mai periculoase epidemii sufletești.

C. Rădulescu Motru.

EDUCAȚIA COPILULUI în FAMILIE

(Urmare)

de ANGELO PATRI

Pentru copiii ambițioși nu sunt de lipsă astfel de vorbe delicate, lor li se va spune fără nici o grije: „Lucrul vostru lasă foarte mult de dorit, este neglijat și arată că vă gândiți mai mult să vă scăpați cât mai repede de el, decât să-l faceți așa cum trebuie. Il veți începe din nou“.

Sunt copii cari vor să fie remarcați: când fac un lucru chiar simplu, sau obișnuit, ei așteaptă laude și admirațiuni dela toți. „Priviți ce am făcut. Lăsați să vă arăt eu, cum se face. Al meu a reușit mai bine decât al tuturor“.

„Invățătorul zice că sunt cel mai bun elev din clasă“!

Când întâlnești vreun copil ce tinde a deveni un lăudăros, cel mai bun lucru de făcut, este, a-i da un lucru greu și a-l lăsa să se trudească, cum poate el mai bine. Câte o mică cădere, din când în când, îi va sluji să-și câștige un pic de umilință și-l va împinge în acelaș timp, la sforțări salutare.

Când copilul încetează de a se sforța, încetează de a crește, copiii, în această privință, au multă asemănare cu adulții, fiindcă vor primi toate laudele ce însoțesc succesele lor, lăsând să se înțeleagă că acestea nu i-a costat nici o oboseală.

Cu orice preț trebuie să se evite ca să nu fie obsedat copilul fricos, de ideia de a greși, iar copilul încrezut în sine să nu doarmă pe laurii isbânzilor. Copiii trebuie să strângă atât cât pot îmbrățișa, nici mai mult, nici mai puțin.

De ce atâta zor?

Dece atâta zor? Nu vă puteți opri un moment să răsuflați și să vedeți unde mergeți, unde conduceți copiii? La ce slujește această alergare nebunească, dacă, ajungând la capăt, băgați de seamă că au rămas înapoi copiii? Copilul, în baie, ia buretele și încearcă să se spele pe față. Dar mama nu-l poate aștepta, încercarea copilului reclamă prea mult timp, și ea se gândește la întreg lucrul ce are de făcut peste zi și pe care nu-l va putea termina, dacă la ora 11 casa nu va fi în ordine și nu vor fi făcute cumpărăturile. Deaceea îi ia buretele și se grăbește cât mai mult poate.

Mama va avea timp să facă totul... nu tot astfel copilul! Hotărît, este de o mare importanță ca lucrul mamei să fie făcut

bine și repede, dar interesul meu este legat de al copilului... când va avea el posibilitatea de a-și îndeplini lucrul lui? Se poate întâmpla că, având paciință și lăsându-l să-și prelungească baia cu cinci minute, el ar deveni atât de isteț încât încurând baia lui ar dura cu cinci minute mai puțin. Știu că în multe cazuri s'a întâmplat așa. Pare a fi foarte crud lucru ca să fie prins copilul în angrenajul lucrului cotidian care întotdeauna este grăbit. El încearcă să-și dea seama de lucrurile ce-l înconjoară: cercetează, experimentează și ar voi să gândească, dar nu poate... nu este timp!

Ia o măsură spre a vedea cum funcționează. O întoarce în toate părțile, dar tocmai când începe serios să o întrebuițeze, sosește câte unul care i-o ia.

„Hai du-te, mă grăbesc! Nu te pot lăsa să-mi răstorni totul“.

Când merge la școală, în mintea lui se îngrămădesc fel și fel de cazuri stranii, pe care ar dori să le cântărească și să le studieze în liniște, dar nu poate... nu este timp! Deabia a început să-și ia lecția mai cu binișor, când sună clopoțelul și învățătorul întrerupe. Urmează o altă lecție, la care este întrebant: nu se aștepta să i se îndrepte o întrebare în acest chip, și esită... e timpul necesar readunării ideilor.

— „Nu te pot aștepta, ești prea moale, trebuia să prepari lecția. Să auzim pe un altul!“

Învățătorul și mama ne vor obiecta, în deplin acord: „Dar cine să-i dea timpul? Și dacă va trebui să așteptăm ca să facă singur, cine va face lucrul nostru?“

Lucrul vostru?.. Dar neștiind să-l faceți în grabă, înseamnă să întrebuițați dublul timpului necesar? Un copil vă face să perdeți puțin timp și va învăța cu mult mai repede, dacă îl veți deprinde să învingă rând pe rând piedicile cari i se pun dela sine în acel moment dat al dezvoltării sale.

La ce vă folosește ajungerea în port, gâfâind și fără suflare, dacă la sosire veți observa că v'ați pierdut copilul în fluxul mării?

Strică totul!

Un sgîmot de porțelan spart, făcu pe mama să alerge în bucătărie. Când se reîntoarce înapoi avea o expresiune de oboseală și descurajare.

— „Ce credeți că a mai făcut? A doborât un serviciu de farfurii de porțelan, pe care servitoarea le pregătise spre a fi

puse în dulap. Nu mă întrebați cum a făcut. Nu știu“. „S'au spart“. „Se puteau chiar sparge: erau farfuriile noi și fiecare din ele s'a știrbit. Nu le voiu mai putea întrebuița la masă... și porțelanul este atât de scump, acum“.

— „Dar ce făcea în bucătărie?“

— „O! ajuta!“ răspunse mama încetinel“. „In săptămâna trecută a trântit iarăși un scaun pe un serviciu de porțelan și această glumă m'a costat 15 dollari!“

În cealaltă săptămână, în timp ce d-na Craves aduna bani în scopuri de binefacere, îi smulse din mână pușculița, așa fel, încât tot ce era înăuntru se risipi pe jos. Doamna era furioasă... Nu avui altceva de făcut decât să-i dau geanta mea spre a-i repara paguba pricinuită. Este o adevărată calamitate!“

— „Câți ani are?“

— „Doisprezece“.

— „Este vârsta când strică multe, dar va trece repede și peste această vârstă. Toți sunt sburdalnici la această etate“.

— „Este posibil ca toți copiii să fie la fel? Nu-mi va rămâne nimic în casă, dacă va continua această istorie... Demul-teori aș fi dorit mai bine să fi fost o fată“.

— „Nu spărgeați nimic când erați micuță?“

Mama copilului surâse: — „Spărgeam... și încă adeseori! Imi aduc încă aminte de ultimul lucru pe care l-am spart: o carafă. O clăteam cu apă caldă, probabil foarte caldă, când deodată mă trezesc cu cioabele ei în mâinile mele. M'am speriat așa de tare, neștiind ce să fac, așezai cele două cioburi la olaltă așa încât nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că ar fi spartă carafa.“

„Chiar în acel moment veni o persoană să întâlnească pe mama, ea îmi spuse să iau carafa. Eu nu cutezam să o ating și cu atât mai puțin să spun că o spărsesem, stătui acolo, privind-o, până ce mama veni să vadă de ce nu mă întorceam cu apa.“

„Atunci îi povestii totul, sugerându-i ideea că poate ar fi fost bine să lipim laolaltă cele două bucăți“. „Prostuțo imi zise ea“, las-o în pace, sunt alte cazuri mai mari decât acesta“.

„Ar fi mai bine să mergi să vezi ce face copilul, el părea a fi atât de fără vlagă“.

Batiste.

Sunt atât de puțini copiii cari poartă batiste și ar trebui învățați ca să aibă fiecare în buzunar câte o batistă curată,

pe care s'o folosească în caz de trebuință. Fiindcă nu fac aceasta, dacă vreunul se răcește și ia vreun guturai și-l împrumută mai departe și vecinilor cari la rândul lor îl duc și ei mai departe, în jur. Dacă copilul și-ar ținea nasul și nările curate, nu s'ar răci atât de ușor, și dacă, odată răcit, ar folosi batista, când tușește sau strănută, ar cruța pe tovarășii săi de molipsire.

Aș vrea ca să folosească copiii batiste speciale care să se poată arde când sunt murdare. Înțeleg că acum nu ar fi practice, dar poate că într'o zi o mamă inteligentă va născoci un mijloc pentru a o îndeplini. Până atunci copiii trebuiesc deprinși a se folosi de batistele obișnuite.

În primul rând batista trebuie să fie curată și trebuie să o țină la gură oridecâteori strănută sau tușește. Trebuie ținută în buzunar și folosită numai pentru scopul căreia este destinată: cu ea să nu ștergă băncile de praf, nici să nu uscăm apa și nici să nu ștergem petele de cerneală. Nici vecinului nu se împrumută, dar nici nu se cere împrumut, după ce a fost folosită odată.

Batistele nu trebuiesc adunate și adăugate altor obiecte pierdute: lăsați ca măturătorul să le ducă și să le ardă. Batistele pe lângă puținul folos ce-l aduc, sunt responsabile de greutatețile ce se întâmpină în combaterea și în apărarea contra boalelor molipsitoare, în școală. Un copil are tusa măgărească în chip latent, nimeni nu observă decât după zece zile, din momentul când a început a tuși. Și dacă nu s'a folosit de batistă, cu orice atac de tusa, a răspândit boala la un întreg grup de copii neștiutori.

Copilul care se pune la pat fiind bolnav de influență, în ultima zi de școală tușește și strănută fără întrerupere, uitând să folosească batista. Și dacă învățătorul îi aduce aminte, el după o căutare meticuloasă, va descoperi că a uitat-o acasă!

Dimineața, înainte de a fi ieșit copilul să meargă la școală, la întrebările în cari predomină, unghiile, părul, urechile și dejunul, mai adăugați și această întrebare: „Ai o batistă curată? Arată-mi-o!“

Și când se întoarce la amiazi, spuneți-i: „Unde-i batista? Arat-o. Foarte bine, arunc-o în coșul cu batiste murdare și ia una curată“.

Dacă veți urma acest sfat, sunt sigur că în acest an îl veți scăpa de atâtea mici neajunsuri cu ochii, cu nasul, cu gura.

Trebuie să râzi.

Toți acei ce au de lucru cu copiii, părinți, unchi, învățători „trebuie să râdă“. Dacă nu vor râde, nu vor mai sfârși de a striga.

Să strigi mereu, să dojenești, să coregi, fără a permite vreodată ca o rază de bucurie să lumineze, este o condamnare la disperare. Un râs bun înseninează întreaga atmosferă și ridică pe copiii cari de cele mai multe ori nu știu la ce țintiți, și provoacă numai un sentiment confuz de încurcătură. Ei ar dori ca să încetați de a vorbi, ca să se odihnească un pic! Râdeți cu ei și chiar de ei, și ei vor vedea că după toate, lucrurile nu merg atât de rău, și vor încerca să le mențină în armonie. Impertinențele copilărești nu trebuiesc luate prea mult în serios.

Cei doi gemeni ședeau jos, tăind unele figuri, lângă mătușa care-i supraveghea. Intră mama, îmbrăcată pentru ieșire.

— „Merg în oraș pentru comisioane și mă voiu reîntoarce la ora prânzului. Nu dorești ceva din oraș?“ întrebă ea cu jumătate glas.

Raul, înțelegând că mama ieșea, se lipi de ea strigând:

— „Și eu! și eu! du-mă cu tine!“

— „Rușine!“ zise mătușa, intervenind. Fii bun, șezi și nu mai insista, și așa nu poți să ieși acum“, și-l așeză pe scaunul lui.

— „Nu în felul acesta ar trebui să se poarte un copil ca tine. Rușine! Nu se plânge și nu se urlă așa, fiindcă iese mama“.

Apoi mătușa crezu că poate ar fi de folos să arate buna purtare a micuțului care privea sărbătorește întreaga scenă. Intorcându-se spre el zise: „Dan este un copil bun“. Dan tresări de bucurie.

„Dan nu plânge când iese mama“. Dan era acum și mai fericit.

— „Ridică-te, Dane, și arată fratelui tău că ești un copil brav“. Dan se ridică cu mândrie.

— „Nu e așa, Dane, că tu nu ai plânge chiar dacă mămica ta ar pleca în Europa? continuă mătușa, înveselită de seriozitatea micuțului.

— „Nu“, răspunse Dan, făcând față situației ce se complica, „aș fi mulțumit“.

Mama și mătușa râseră din toată inima. Gemenii surâseră dubios și începură a se juca mai departe. Vedea că soarele

le strălucia din nou, și apoi lucrurile nu puteau merge atât de rău, dacă mama râdea astfel!

Inchipuirea.

O mamă venea, alaltăieri, să-mi vorbească. Părea foarte întristată.

— „Vin să vă cer ajutorul... sunt foarte îngândurată pentru Maria. Deabia are opt ani și a început a spune cele mai fantastice minciuni. Nu îndrăznesc să o mai întreb nimic, de teamă să nu o văd mințind. În săptămâna trecută, întorcându-se de la școală, îmi spuse că învățătoarea dorea, ca ea să se îmbrace bine, fiindcă trebuia să reciteze. Ii dădui hăinuța cea mai frumoasă. Când se reîntoarse la amiazi, îmi povesti despre recitare și laudele pe care ile adresaseră învățătoarea și persoanele prezente“.

„Din întâmplare, întâlnii în seara aceea pe învățătoare, care venea înaintea mea surâzând și cu mâinile întinse îmi spuse: „Sunt atât de mulțumită de voi“.

„Rămăsesem uimită, dar încercai să-mi ascund mirarea. Aflai astfel că Maria îi povestise că, sosise pe neașteptate mama mea și că aceasta era cauza eleganței ei.

„Întrebai pe Maria pentru ce povestise astfel de lucruri neadevărate și ea îmi răspunse că, dorind să îmbrace haina cea mai frumoasă, nu găsisese un alt mijloc spre a smulge învoirea mea. Și acum, ce s'ar putea face?“

— „Nu mă mir că sunteți îngrijorată, cazul pare a fi grav, evident! Dar Maria are o închipuire pasionată și se distrează folosind-o pe față și pe dos: este un nou mijloc pentru copilă, ea nu-l cunoaște încă bine, și neștiindu-l folosi, abuzează.

Cel mai bun mijloc de a învinge această tendință ce se manifestă în Maria, este să-i spui: De câțva timp, tu povestești lucrurile cum ar trebui să fie și nu cum sunt ele în realitate. Când vei fi mare, poate vei putea realiza aceste dorințe ale tale, dar acum ești prea mică și nu le poți face; deci este cu mult mai bine să povestești lucrurile așa cum sunt“.

„Încercați să-i câștigați și să-i păstrați intimitatea. Verificați povestirile ei și dacă veți reuși să deosebiți poveștile adevărate de cele inventate, v'ați ajuns scopul. Învățați-o că ceea ce inventează este un vis curat, până când numai adevărul constituie lumea realității! Va sosi momentul când ea va înțelege, nu vă îndoiiți!“

„A spune mereu adevărul este foarte greu pentru mulți dintre noi. D-ta și eu cunoaștem persoane de 50 ani, care nu au învățat încă să fie sinceri. Este deci speranță pentru Maria!“

C i n e e l e n e ș ?

Copilul are dreptul de a fi educat, dar de cele mai multe ori nu este, pentrucă cei ce ar trebui să-l crească sunt prea leneși pentru a îndeplini acest lucru.

— „Petre, coboară jos, să te duci să cumperi o bucată de pâine. Dar să te întorci repede, nu întârzia pe stradă“!

Petre se coboară, dar nu mai regăsește strada spre a se întoarce acasă. „Sărmana de mine“, suspină mama, „mă întreb când va învăța acest copil să facă vreun comision“.

Nu va învăța nicicând, pânăce mama sa nu-l va face să înțeleagă că este de lipsă să fie mai isteț. Când se reîntoarce în sfârșit, și pune pâinea pe masă, mama este atât de ocupată, încât nu are vreme de pierdut cu el.

Știe bine că ar trebui să-i arate neglijența lui, dar sunt persoane străine în casă, chiar în acel moment, și ea nu vrea să știe și ei că, Petre este atât de moale.

Dintr'o cauză sau alta, Petre scapă întotdeauna de reproș. Ce voiți! copilul cel mai mic doarme și dacă Petre va fi închis o oră, în cameră, spre a se gândi asupra neglijenței sale, va striga atât de tare, încât îl va deștepta... și a. m. d.

„Petre, trebuie să lași în ordine camera ta, dimineața! Nu pot pierde atât timp ca să pun în ordine tot ceea ce ai sămănat tu peste tot“.

În dimineața următoare, Petre aduce în ordine odaia, dar îndată după aceasta își reia vechile lui obiceiuri, până ce mama sa 'și pierde din nou paciința. Fără îndoială, este cam neplăcut să-ți înterupi lucrul tău și să mergi în odaia lui Petre, spre a-l inspecta și deci a-i face observații că este în desordine, dar numai această supraveghere zilnică poate să îndrepte copilul, și să-l învețe să fie ordonat și să se gândească la alții.

Petre are multe puncte de legătură cu noi: nu iubește constrângerile, dar trebuie să învețe a le suporta de mic și va fi un mare câștig pentru el!

Deaceea trebuie să începem chiar dela întâia copilărie, să insistăm fără să ne obosim vreodată, până ce el își va fi câștigat deprinderi bune, cari i-s'au întipărit perfect. Incetul cu

încetul ele devin familiare, și el le va urma cu aceeaș ușurință cu care acum urmează obiceiurile contrare.

Sunt de lipsă ani și ani de lucru stăruitor și persistent pentru a câștiga bune deprinderi. Părinții și învățătorii va trebui să-și uite orice interese egoiste, spre a se dedica exclusiv îndreptării greșelilor copiilor, cari au fost încredințați lor.

Pentru a câștiga o deprindere, trebuie să se repete actele în fiecare zi, fără întrerupere. Un mijloc de a reuși este să încercăm a cultiva în copii bunele deprinderi. Pentru a face mai puternică această hotărîre a noastră, este bine să le vorbim ca la nește prieteni, mândria lor ne va ajuta atunci să-i menținem credincioși... Ar fi foarte umilitor, dacă i-am vedea rîzând la spatele noastre, dacă din vina noastră, copiii noștri nu-și vor fi ajuns ținta.

Măinile jos!

Nu e mai puțin ciudată și maniera de a se purta a adulților? Ei întrerup lucrul copiilor, îl smulg din mâinile lor și dacă ei se revoltă, spun că sunt răi și stupizi.

O copilă, șezând pe marginea mării, se distra, umplând cu nisip cana ei. Lingurița de care se servea era foarte mică, mânuțele erau nesigure, pentru aceasta din fiecare linguriță numai câte puțin nisip ajungea în cană și lucrul mergea foarte încet.

O doamnă bună, după ce observase câțva timp eforturile ei, îi vine în ajutor: luă cana, o umplu cu nisip și apoi o dete micuței. Resultatul o miră foarte mult.

Un moment copila rămase tăcută. Apoi fu cuprinsă de mânie: îndreptă lingurița înspre doamna, sparse cana cu o lovitură de picior și se aruncă asupra nisipului țipând de părea că i-ar fi înțepat inima.

— „Ce copilă rea și ce caracter oribil! Ar trebui să fie bătută bine și dacă ar fi copila mea nici nu aș cruța-o“.

Buna doamnă avusese intențiunea să o ajute și nu putea înțelege că în loc să o ajute, tocmai, îi întrerupsese lucrul. Micuța era fericită, fiindcă făcea ceea ce dorea ea: și dorea să lucreze, nu să aibe cana plină cu nisip. Nu simțea nici o nevoie de ajutor, voia să lucreze singură.

Un copil ședea, fericit, încercând să tocmească două roți vechi, așezându-le la o cutie de carton spre a face un tren. Era fericit de invențiunea lui, și se distra minunat, trăgând-o în toate direcțiile, căutând mereu noi perfecționări.

(va urma)

IDEIA FORȚA

Realizările de pe teren practic, înainte de a deveni obiective au avut un corespondent în lumea psihică sub numele de ideie.

Ideia ia ființă din imboldul forței creatoare de origine psihică sau sub presiunea unei necesități exterioare: „Nevoia-i mama născocirilor“.

Prin nașterea sa, ideia are imprimat în elementul său și direcția inițială. La naștere însă, nu este de cât o entitate rece, întocmai ca o mașină bună, lipsită însă de combustibilii ei cari s'o pună în funcțiune. Fenomenul ar rămâne fără urmări, dacă sufletul uman, ar fi așa de simplu. Lucrurile însă se schimbă. Sufletul omenesc fiind o entitate complexă, găsește elemente care să hrănească ideia, s'o încălzească, s'o lumineze, să-i dea putere să părăsească starea potențială, să treacă într'o stare activă de realizare. S'ar putea asemana sufletul omenesc cu cerul în timpul verii. Pe bolta albastră scaldată în ploaia aurie a razelor astrului rege, se ivește un nouraș mic și alb ca un fluture pe câmpie. După puțin timp, nourașul negăsind condițiile prielnice, nu-l mai vedem, dispare în marea fără fund a cerului eteric. Altădată, nourașul odată apărut, nu dispare. Din contră, se mai ivesc și alții, cari, ca prin farmec se adună cu cel dintâiu și fac la un loc un nour mare, massă compactă, plumburie, de vapori. Un fulger dă semnalul apoi un sgomot și picăturile prind a răpăi sgomotos. Și dacă a fost secetă, se aude glasul plugarilor care se ridică ca o rugă: „Mare Ți-i puterea Doamne“.

Cerul este conștiința, nourașul ideia. Când găsești condiții prielnice în suflet, se desvoltă și se realizează; când condițiile lipsesc, fenomenul dispare: Condițiile sufletești sunt în strânsă legătură cu mediul social în care trăiește individul.

Ideia fiind produsul intelectului ar rămâne o simplă concepție rece, dacă n'ar interveni elementele afective.

Prin alimentarea cu elemente afective cari cheamă la contribuție și voința, ideia se luminează, se conturează, își fixează drumul de urmat pentru a se înfăptui.

O astfel de idee iese din anonim, se mărește vertiginos ca naurașul, cuprinde un suflet, o conștiință întreagă subordonându-și toate ideile secundare, iar individul în creierul căruia s'a născut, devine numai un mijloc cu ajutorul căruia se înfăptuiește obiectiv.

Ideia care reușește să se îmbrace cu haine croite din ștofa stărilor afective cari își subordonează și toate celelalte elemente de ordin psihic este o forță, o „Idee forță“.

Ideia forță prin asocierea cu celelalte elemente se realizează în mod psihic. Realizarea psihică indică pe teren practic mijloacele de care se poate ajuta pentru a se transforma în obiect. Putem afirma că ideia forță are o dedublare : Realizare psihică și obiectivă. Prima rămâne fără importanță după înfăptuirea celei de-a doua. Ideia forță nu pornește pe făgașul obiectivizării decât atunci, când a găsit toate elementele sau aproape toate. Goethe și-a purtat în conștiință 30 ani, „Suferințele Tănărului Werther“.

Ideile forțe se deosebesc prin grad de intensitate.

Unele sunt atât de puternice, obsedează atât de cumplit pe indivizi, încât îi transformă în fanatici... Bernard Polissy a fost atât de obsedat de ideia descoperirii emailului încât n'a părăsit lupta nici atunci când și-a distrus totul din casă și copiii îi umblau goi și flămânzi. A biruit. Cine a biruit ? desigur ideia care a devenit forța crea-toare a emailului.

Ideii forțe au avut oamenii iluștri, cari au ieșit din anonim, datorită forței vitale ce au imprimat ideilor lor, cari, au luminat conștiințe de întregi generații umane.

— Arta sub diferitele sale forme : sculptură, pictură, scrieri, muzică, etc. nu este altceva decât idei forțe obiectivizate, cari au împins omenirea pe un drum ascendent de cultură.

Marile descoperiri tehnice care ne-a ridicat la un punct atât de înalt și ne-a ușurat așa de mult traiul, au la bază idei forțe, pentru care a luptat generații după generații, mulți murind pe câmpul de luptă, pentru a le realiza obiectiv. Ideia forță a persistat, dela James Watt și până în timpurile actuale, ca din forța rudimentară care a ridicat capacul să construiască cele mai minunate mașini cu aburi. Tot așa cu electricitatea.

Ideia forță se manifestă și'n viața politică. Revoluțiile nu sunt altceva de cât realizarea obiectivă a ideii forțe, care vrea să schimbe formele de guvernământ.

Ideia forță se manifestă în toate domeniile vieții umane.

Ideia forță este elementul propulsiv, care creează, prin însăși realizarea sa obiectivă.

În viața școlară trebuie să ținem seamă de aceste considerente. Dacă orice creațiune este o idee forță obiectivată, trebuie să deducem că nimic nu se poate crea dacă nu s'a realizat în creier. Deci întâi o cultură formală care să desvolte, să lumineze conștiința elevului. Libertate de creațiune. Pedagogia școlii active face bine când pune la bază principiul activității proprii. Prin activitate proprie elevul creează. Înainte de a crea obiectiv el creează subiectiv, adică își formulează idei, și le îmbracă în ștufa sentimentelor sale, și le luminează cu ajutorul fantaziei lui și redă obiectiv toate stările psihice concentrate în obiectul creat, care reprezintă ideea. Din activitatea, elevilor se pot deduce multe. Îl cunoaștem pe elev, căci sufletul său tot s'a materializat în obiect.

V. RUSU · Simeria

Moralitatea tinerimei școlare

În trecut — școala pune un deosebit fond pe moralitatea și formarea caracterului elevilor—Școala, da generații—crescute ireproșabil și de caracter bine format.

În timpul din urmă însă bunele moravuri, și moralitatea, atât la adulți cât și la tinerimea școlară — lasă mult de dorit. Ba — se observă, din zi, în zi — o decădere pronunțată Ex: certuri, bătăi, omoruri, sinucideri, furturi, crime etc. și toate acestea între adulți, pe cari îi imitează și tinerimea școlară. Toate aceste rele cari bântue tinerimea noastră — provin din prea marea libertate — de care se bucură copiii în fața părinților, cărora—părinții, le îngăduie: frecventarea: jocurilor, ospetelor, cârciumelor — hora, etc., unde numai bună cuvîntă nu învață. Ba din contră—aceste elemente devin obraznice chiar și cu învățătorul — și în școală numai cu greu pot fi disciplinate. Azi, fete de 10-13 ani

frecventează alături de părinții lor hora, care de regulă se face în cărciume, ospetele, jocurile, de unde numai cu moravuri bune nu se reîntorc. De aci, ușor se poate zări dezastrul cât mai apropiat al moralității tineretului nostru școlar. Molima se întinde cu repezi-ciune. Cred că a sosit timpul suprem, să se pună o stavilă acestui curent cu un cias mai curând.

Dar în acest caz, ar fi binevenit și amestecul autorităților. Un ordin al Domnului Ministru al Instrucțiunii publice, trebuie să interzică copiilor dela 7-16 ani frecventarea cărciumilor, jocurilor, hora, nici chiar alături de părinți.

Cu executarea acestui ordin pe lângă învățător, să fie însărcinat primarul. Cărciumarul să fie responsabil de-adreptul sub amenințarea retragerii brevetului, când s'ar dovedi întreținerea elevilor în localul cărciumei. În urma acestor măsuri, școala și-ar putea continua misiunea cu mai mult succes.

Un asemenea ordin a fost dat de către Ministerul ungar prin an 1899 și a avut un simțitor efect asupra mersului învățământului și asupra moralului tineretului școlar.

PETRU INCICĂU

inv. dir.

Desemnul în școala primară

Scopul restrâns al desenului e de-a învăța elevii să desemneze clar lucruri simple pe baza observației personale. În instrucțiuni se spune: se va ține cont de principiul activității proprii, prevăzut în școala activă. Se va da precădere desenului bazat pe observație, memorie și ilustrație.

Toate acestea natural, nu se pot satisface, credem noi, de cât prin desenul spontan, căci nu ne gândim că cei cari au făcut programa să ne recomande copierea modelelor.

Privind programa, se poate face constatarea, că aceste observațiuni sunt bazate pe: luarea în considerare a celor mai noi descoperiri în Psihologie. Se pornește dela desenul schematic și numai după aceea se ajunge la desemnarea lucrurilor după natură. Că ce importanță, are acest fapt și cât de departe ajung

urmările lui, numai acela știe, care cunoaște înclinarea naturală spre desemn a copilului și acea literatură bogată care a pornit în străinătate în urma recentelor descoperiri. Nu pomenesc decât pe cei mai reprezentativi: Sullyt, care judecă desemele din punct de vedere psihic, Lewinstein, Claus, culminând cu Kerschesteiner, cel mai recent și care ne atrage atenția asupra faptului că copilului îi place, ca în desemele lui, să reprezinte viața, mișcarea, mai departe, că nu-i place să desemneze după măsurători și în special că, copilului îi place să-și desemneze gândirea sa personală.

Această experiență cred c'a făcut-o fiecare din noi. Până la vârsta de 6-8 ani copilului nu-i place modelul, nu-i place desemnul anticipativ de pe tablă și chiar când e pus la modele el le completează cu gândirea și produsele fanteziei lui, sau le desemnează fragmentar, aceasta e o urmare a subiectului său. La această vârstă îi place mai bine să producă personal. La această etate chiar lucrurile îl interesează în raportul subiectivității, la fel e cu dorința lui de-a ști și ea e de natură subiectivă.

Trebue deci, să privim de corectă, tendința manifestată în programă, de-a se face desemn spontan și ca el să înceapă, cu desemnul după fantezie și memorie. Desemnul după natură va începe numai când copilul va începe a se interesa de acțiunile exterioare, când va observa și părțile mai mici ale lucrurilor și observațiile lui vor fi conștiente și numai atunci va observa o oarecare parte a lucrului, când îi cunoaște și rostul ei.

Desemnul după fantezie și memorie are un rol important chiar și la clasele mai superioare. Nu desemnul instinctiv, ci desemnul unei teme date, al unei scene dintr'o povestire sau poezie, adică ilustrarea lor. Sunt importante aceste deseme nu numai prin faptul, că printrânsele vom vedea gradul de interes și direcția lui, ci și deaceia că prin ele îi dăm un nou mijloc de-a se exprima.

Specialiștii în știința desemnului în urma examinărilor îndelungate—cu toate că examinările le-au făcut din diferite puncte de vedere—aproape toți au ajuns la acelaș rezultat și anume:

Susțin cu toții, că vârsta elevilor din clasa I-a și a II-a „e vârsta iluziilor artistice“. Copilul desemnează tot ce vede și gândește. Silința și stăruința lui în această direcție e neobosită. Dar nu-i la fel cu fantezia lui. Gândirea lui se învâрте într'o sferă relativ îngustă și-i capabil să prelucreze săptămâni întregi aceiaș temă cu foarte mici modificări. Am un elev care

în fiecare zi mă surprinde cu câte-un sat, altul cu trăsuri, al treilea cu animale și-așa mai departe cei mai mulți, în timpul liber, desemnează aproape tot acelaș obiect.

E corect deci și necesar să dăm elevilor teme și lucrări și acestea să fie un subiect din natură sau imaginație. La ambele să se dea o cât mai mare libertate învățătorului, adecă să nu fie strâmtorat de programă. Într'o clasă e mai mult talent artistic, se poate face mai mult decât în alta. E corect deci, că programa prevede numai minimul. E corect și aceia că i se dă material și înclinațiilor decorative. Acest material decorativ încă din clasa II-a își ia începutul prin combinarea în rânduri a liniilor drepte, curbe și a stelelor. Aceste combinații decorative se dezvoltă gradat, după clase.

Că desemnul decorativ e o urmare a naturii copilului despre asta ne dă convingerea Kerschensteiner în opera sa. Înclinarea spre arta decorativă se manifestă foarte de timpuriu la copii. Așa spre ex. copiii de doi ani își acață pe ei panglici colorate ca să fie mai frumoși. Această înclinație spre decor e o trăsătură caracteristică și în lumea animalelor. Paserile își împodobesc cuibul cu pene, unele mamifere sunt direct artiste în această privință. Această înclinare decorativă se observă și în desemne. Kerschensteiner arată un grup întreg al acestor schițe decorative.

Trebue să fim cu atenție că la fiecare vârstă ce-i place copilului să desemneze. Omul și animalul sunt ființele cele mai norocoase, cărora le-au reușit mai mult să atragă atenția copilului asupra lor, deșteptându-le interesul. Omul, animalul apoi construcții omenești: casa, trăsura, vaporul, trenul etc. aceste lucruri le desemnează mai cu drag copiii. Florile și plantele urmează numai mai târziu, la fete însă, înaintea construcțiilor omenești. Această înclinare a copiilor ne arată clar materia gradată a începutului. Deci, figuri de oameni, animale, (cal, câine, vacă) flori, pomi, casă, biserică, vapor, tren (tramvaiu) automobil; apoi sat cu biserică, în planul întâiu animale, trăsuri, vehicule, etc. Incet, formele moarte vor învia și viața va țâșni de pe foile de hârtie.

Această înșirare va mira desigur pe unii și poate vor fi și de acei, cari vor găsi ridicol acest rezultat. Din fericire însă pentru mine, acel care a făcut aceste constatări e un autor cu renume ce a depășit de mult hotarele țării sale și se numește, cum am amintit, Kerschensteiner, iar opera, admirabila sa operă, unde se găsesc aceste constatări asupra desemnului e:

„Die Entwicklung der zeichnerischen Begabung“.

Dacă răfoiești până la sfârșit această carte voluminoasă, care încântă ochii privitorului cu câteva mii de deseme ale copiilor și vom vedea dezvoltarea acestor deseme, e imposibil să nu ne închinăm în fața acestor principii moderne.

Cine va vedea și azi dexteritatea mâinii ca scop principal al desenului, acela e tare înapoiat. Instrucțiunile dau azi un nou mijloc de exprimare copilului prin desen, făcându-l să simtă bucuria creației și frumusețea naturii.

Desenul aparține deci educației estetice. Educația estetică are oroare de îngrădire, terenul priincios ei e libertatea.

Libertatea fanteziei, care în exaltarea sa liberă produce foarte multe lucruri de valoare, e în același timp și o dexteritate atunci când o aplicăm la desen, cu deosebirea că, pune și creerul în funcțiune atingând deci un dublu scop.

Desenul își pretinde tot mai accentuat locul lui în școală, atât ca obiect, pentru a fi transportat cândva în artă prin contribuția sufletească a artistului cât și ca mijloc de predare al altor obiecte.

Apoi desenul formează un imbold spre mult prețuită activitate proprie. Gândirea noastră chiar, e mai limpede când o exprimăm și o fixăm și mai bine când o descriem. Aceasta se potrivește în aceeași măsură și la desenul din fantezie, căci și desenul ca și scrisul nu-i decât cum am mai amintit tot un mijloc de exprimare al gândurilor noastre. E important ca elevul să nu fie numai receptiv.. ci să caute a face el singur încercări de-ași exprima gândirea.

În această privință Kerschensteiner spune : „Tot ce poate forma obiectul observației concrete se poate exprima mai bine cu mijloace grafice decât cu ajutorul limbii“. În concluzie : desenul va avea aceeași importanță în școală ca și limba. Și că, scopul lui general, care poate fi atins e : a forma vederea corectă și a găsi pentru ideile concrete un astfel de mijloc de exprimare care să nu poată fi înlocuit prin altul.

Opera lui Kerschensteiner e rezultatul unei examinări îndelungate făcută cu ajutorul mai multor specialiști.

În numărul viitor al revistei voiu cita cum stabilește Kerschensteiner gradele de dezvoltare ale desenului.

Dubenschi D. Octavian

Inv. director, fost student la Belle-Arte

Păstrarea ouălor

Lecție, (cl. IV fete)

Ascultarea lecției: Lâna și părul animalelor.

Pregătirea. Ce facem noi dacă ne e foame? Ce mâncăm noi? Cum se numesc toate acestea cu un singur cuvânt? Spuneți-mi câteva alimente! Ce este și oul? Dela cine avem noi ouăle? Când ouă găinile mai bine? Când avem ouă din desul? Când nu avem?

Ținta. Astăzi vom învăța despre „Păstrarea ouălor“.
(Se scrie).

Predarea. a) Ce am pus noi săptămâna trecută în paharul acesta? (Brânza de vacă). Cum a fost brânza când am pus-o noi în pahar? (Dulce și bună). Să vedem și acum este dulce și bună de mâncat? (Se constată că nu e bună). În paharul acesta ce am pus noi? (Un ou). Cum a fost oul, când l-am spart noi? A avut vr'un miros neplăcut? Dar acum tot așa de bun e? (Se constată, că s'a stricat.) Ce s'a întâmplat cu alimentele acestea? (S'au stricat.) Ce e cauza de s'au stricat? (Aerul). Alimentele nu se pot păstra în așa fel, ca să nu se strice? (Se pot). Vedeți dar, dacă lăsăm alimentele mai multă vreme la aer, ele se strică. Ouăle clocesc, brânza mucegăiește, carnea putrezește. În anumite condițiuni alimentele se pot păstra multă vreme. Reproducere.

Ce se întâmplă cu alimentele lăsate multă vreme la aer? Alimentele nu se pot păstra? Ce am vorbit noi până acum? (Alimentele lăsate la aer se strică, însă se pot păstra.) (Se scrie).

b) Oul este un aliment foarte hrănitor. Un ou conține atâta hrană, câtă hrană se găsește într'o jumătate de litru de lapte. Oul acesta din pahar este bun de mâncat? Se poate consuma? Cum trebuie să fie ouăle, pe care le consumăm? Ce este cauza, că s'a stricat oul din pahar? Dacă nu-l spărgem, nu se strica niciodată? Dar cum pătrunde aerul sub coaja ouălor, ca să le strice și când nu sunt sparte? Aerul intră înăuntru ouălor prin niște găurele foarte mici din coajă. Deci ca să ferim ouăle de stricăciune, trebuie să împiedecăm aerul de-a pătrunde sub coaja lor. (Reproducere). Cât de hrănitoare sunt ouăle? Cum le ferim de stricăciune? Ce am spus acum despre ouă? (Ouăle sunt foarte hrănitoare. Le putem feri de stricăciune împiedecând aerul de-a pătrunde sub coajă). (Se scrie).

c) Să vedem acuma, cum putem împiedeca aerul de-a pă-

trunde sub coaja ouălor? Care dintre voi a văzut cum se pun ouăle la păstrare? (Se permite copiilor, să spună dacă au văzut.) Ouăle se pot pune la păstrare așa: (Se arată).

Punem un rând de tărățe, făină sau cenușă într'o ladă, așezăm apoi ouăle cu vârful în jos, le acoperim bine cu tărăță sau făină iar un rând de ouă ș a. m. d.

Sau putem pune ouăle într'un borcan de sticlă și turnăm peste ele apă slabă de var. Așa: (Se arată.) Varul astupă găurelele din coaja ouălor și împiedecă aerul, de-a intra înăuntru.

Mai putem pune ouăle la păstrare și așa, că le ungem cu vaselină sau cu grăsime, le pachetăm apoi în hârtie și le punem astfel într'o cutie sau într'o ladă. (Se arată). În tot cazul ouăle puse la păstrare trebuie să fie proaspete, iar când e frig tare le păzim și de îngheț. Pentru ce? (Crapă). Reproducere. Ce am spus noi acum despre ouă? (Cum le putem pune ouăle noi la păstrare). (Se scrie). Reproducerea generală.

Să spună cineva dela început! Alta mai departe!

(Câteva exerciții gimnastice).

Asocierea. Pentru ce așezăm noi ouăle în cenușă? Pentru ce le punem în lapte de var? Pentru ce le ungem cu vaselină sau cu grăsime? Cum se păstrează ouăle?

Generalizarea. Ouăle se păstrează împiedecând aerul de-a pătrund sub coaja lor. Deaceea ouăle se așează în cutii sau lăzi în tărățe, în făină sau în cenușă; ori se pun în lapte de var, ori se ung cu grăsime, sau cu vaselină și se pachetează în hârtie.

Aplicarea. a) Pentru ce se pun ouăle la păstrare și când se pun? (Se pun toamna, iarna din cauza frigului găinile nu ouă bine, iar dacă le cumpărăm plătim cu preț foarte ridicat).

b) Acum punem și noi ouă la păstrare! (Un grup de fețițe pune câteva ouă în tărățe, altă grupă în lapte de var, iar alta le unge cu grăsime și le pachetează în hârtie).

c) Și acasă să faceți acest lucru! Puneți ouă pentru iarnă, nu cumva să fiți silite, ca la iarnă să mergeți și să vă rugați de vecine ca să vă dea, fiindcă vi se poate întâmpla, că vecina nu vă dă și vă zice, că dacă nu v'ați îngrijit la timp, acum să răbdați.

Cine a pățit așa? Să spună cineva poezia: „Greerul și furnica”.

Se cântă cântecul:

Toată vara ai cântat

Joac' acuma, joac' acuma dacă poți!

d) Se citește lecția în carte.

Terezia Iltu.

Trofeu

*Mi-ai fost izvor de bucurii :
cu fiecare zi răsare.*

*Mi-ai fost în serile pustii :
un reazim de scăpare.*

*Din hău — ne-am reclădit sălaş
domnesc, — dar mic la întrupare.*

*Am pus nădejdea : ca arcaş
şi soarta — la 'ncercare.*

*Ca 'n tinere petale de mărgan...
ne-am regăsit în fiecare,*

*Dar, când am fost aproape de liman :
ne-am cufundat în besna viitoare.*

*De atunci adultnec pe cărări...
imagini... alintări*

*Şi-un dor nebun
mă poartă 'n depărtări...*

Pavel Popovici.

O pioasă amintire

Aripa morţii, cu fâlfâiri sinistre, s'a abătut asupra plaiurilor noastre şi unul dintre noi, în floarea vârstei, a fost răpus.

În ziua de 17 Dec. 1933, s'a stins, ca o lumină în întuneric, la spitalul judeţean din Deva, **Haralambie Paţica**, fost învăţător în comuna Cerna-Cinciş.

Vlăstar viguros din ţinutul Olteniei, îşi înfipsea cu speranţe mari, rădăcinile în glia Ardealului desrobot. Fire blândă, stăruitor la muncă, dornic de înaintare şi pe deasupra înzestrat cu un suflet de adevărat apostol, în cei doi ani de activitate rodnică în comuna Cinciş, a reuşit să-şi câştige iubirea tuturor locuitorilor, iar şcoala s'o transforme într'o adevărată stupină, în care elevii dădeau năvală să culeagă învăţătura şi sfaturile-i sănătoase.

Poporul și școala din Cerna-Cinciș au rămas văduvite de un adevărat suflet creator.

Moartea ni l-a răpit din mijlocul nostru, tocmai când sufletul lui de dascăl înflăcărat începuse să se afirme ca un element destoinic și când dorința-i de viață era mai vădită.

În primăvara anului 1933, fiind la vânătoare, dintr'o nebagare de seamă, i se descărcă arma și o alice i se opri în picior. Rana-i, neînsemnată la început, lipsită însă de îngrijirile necesare, a cangrenat. Greutățile materiale, l-au oprit să-și facă un tratament radical. Internat în spitalul județean abia în Noembrie 1933, când cangrena câștigase teren, toate intervențiile medicilor au fost zadarnice.

Astfel s'a stins, în chinuri groaznice, învățătorul Haralambie Pațica, între zidurile reci ale spitalului, departe de cei dragi ai săi, lipsit chiar și de un cuvânt de mângâere, de care orice muritor, are atâta nevoie, în ceasul de pe urmă.

Haralambie Pațica s'a născut la 5 Octombrie 1909, în comuna Ciuperceni-Gorj. Studiile și le-a terminat la școala normală „Iosif Vulcan“ din Oradia, în 1929. A funcționat: în 1929—30 în com. Drincea-Mehedinți; în 1930—31 în Incești-Bihor și din 1931, doi ani consecutivi, în comuna Cerna-Cinciș-Hunedoara.

De-acum înainte nu vom mai întâlni în adunările noastre privirea ageră, scăpărătoare de lumină a colegului drag și devotat, *Haralambie Pațica*.

Cu sufletul îndurerat, învățătorii Cercului cultural Hunedoara, depun o lacrimă ferbinte pe mormântul proaspăt, din comuna Ciuperceni, unde își doarme somnul de veci, colegul lor iubit.

În numele Cercului cultural Hunedoara
Hunedoara, 28 Dec. 1933. **A. Constantinescu.**

Fondul de ajutorare în funcțiune

Deabia s'a înfăptuit «fondul de ajutorare» al înv. din acest județ și, durere, s'au ivit o seamă de colegi împotriva celei mai de seamă realizări a noastră, pornită dintr'un înalt sentiment de frățietate și de ajutor reciproc, *ajutor grabnic la nenorociri*. S'au găsit colegi cari nu s'au sfiit să afirme că iar li s'a pus o greutate pe umeri.

Dar intrând fondul în funcțiune, grație cumpănitului nostru președinte, Jula, a revizorului nostru stimat Popovici și a neobositului nostru coleg, cu inimă caldă de părinte, Comșa, s'a adunat primul fond inițial, dar nu a trecut mult și iată că moartea, cea care nu întrebă pe nimeni, cât ar voi să trăiască, răpește din mijlocul nostru pe fratele *Haralambie Pațica*, care moare în spitalul din Deva. Indurerații lui părinți din depărtatele colțuri ale Gorjului, țărani sărmani lipsiți de orice mijloace materiale și nemângâiata lui soție în toată durerea lor cumplită simt și o mângâiere, văzând că instituțiunea recentă a colegilor lui, fondul de ajutorare, îi ajută imediat, plătindu-le suma de 20.000 lei ca ajutor *grabnic* și fără niciun fel de formalitate agasantă, cum este la societățile de asigurare.

Durerea lor se mai îndulcește și se mai înmoaie văzând din ce corp cu dragoste de aproapele și unul față de altul, a făcut parte fiul și soțul lor iubit. În toată cutremurarea lor acești părinți și rude trebuie să fi simțit fiorul dulce al dragostei colegiale și înălțarea creștinească adevărată a unor semeni, cari s'au dovedit frați și în faptă. Dar oare tagma noastră nu se simte înălțată și mândră, când poate înscrie la activul său fapte atât de frumoase și atât de concrete și pentru cei mai puțini simțitori? Mai anii trecuți, nu era oare o rușine, când nu era lescae, cu ce să se acopere și să se ducă la groapă corpul unui coleg mort pe drum, mergând la datorie??

Cerule de sus, ce lecție mare și cutremurătoare ne

dai nouă celor pușini și neîncredători ce am cutezat să ridicăm glas contra unei înfăptuiri pornite dintr'o idee atât de nobilă și atât de sublimă !!

Razele mângâetoare, ce se suprapun peste întunecul de durere din sufletul îndureraiilor, rămași în urma decedatului, ne amețesc de strălucirea faptei nobile și ne fac să credem cu toată tăria că s'a făcut un lucru foarte bun.

AL. DAVID

Apelul pentru Banca Invățătorilor-Hunedoreni

De unii a fost bine primit ; de alții bârfit.

Eu în toate ocaziile am repetat-o : o bancă nu se poate face cu literatură, cu poezie sau cu oratorie. O bancă, a noastră, de care vom profita noi și nu alții, se înființează prin faptă și spirit de sacrificiu.

Aceste două elemente primordiale, trebuie să se găsească în sufletele fiecărui membru al băncii. Spiritul de sacrificiu, în primul rând și dorința de a se munci.

Pe lângă aceasta, ne mai trebuie cinste, pricepere și desinterezare.

Cu temelie aceasta, plecați la drum, o bancă, a noastră, poate face adevărate minuni.

Noi credem că există, în fiecare coleg de pe plaiurile județului, acest fel de înțelegere a lucrurilor. Nu e nevoie s'o mai repetăm. Prin bancă să înțelegem faptă pe bază de cooperare. Este o cooperare a realităților. Aici nu se admite prietenie, nu se admite protecție nici filosofări.

Deaceia apelul nostru, al comitetului Asociației, prin D-l președ. I. Jula, ne dă ocazie să constatăm : Cine este animat de spirit de sacrificiu, cine înțelege să nu rămână la protestări de dupăculise, ci să treacă la fapte. De aci depinde reușita noastră. Lucrul nu-i greu. A te înscrie cu o acțiune de 500 lei, din care vei plăti 10% la înființarea băncii, adică la subscrierea statutelor, iar restul în 20 de luni, nu este lucru greu.

Marele beneficiu nu v'a întârzia să se ivească. Faptele, vor astupa gura clevetitorilor, iar noi dascălii acestui județ, vom fi la adăpostul zilei de mâine.

Să nu rămână deci nici un învățător din județ. Statutele ne cer cel puțin 50 de acționari. Dar noi să ne înscriem toți 620 de învățători numai câte o acțiune, ar forma un capital de 310.000 lei. Nu e glumă....

Pășiți deci cu încredere spre fapta bună mântuitoare.

M. BOGZA

RECENZIE

„**Scrisori către învățători**“ de *P. Sf. Sa* Dr. *Grigorie Gh. Comșa* Episcopul Aradului, Arad 1934, pagini 48, Prețul 10 Lei. Plus porto.

Viața de viitor a neamului nostru este strâns legată de munca spirituală a Bisericii, în colaborare cu școala și armata. Actuala stare da spirit, impunând colaborarea între acești factori, în mod vizibil chiar și pentru cei mai idiferenți, P. Sf. Sa Episcopul Grigorie adresează învățătorilor șapte scrisori, apelând la concursul învățătorilor, pentru remedierea relelor, cari primejduesc sufletul românesc.

Scrisorile relevă concepția creștină a vieții, necesitatea educației morale, formarea de coruri bisericești și colaborarea pe teren cultural. Fiecare scrisoare tratează o temă bine rotunzită, iar una relevă activitatea P. Sf. Episcop Grigorie în colaborare cu școala, ceea ce în mod vădit atrage interesul reprezentanților școlii de a colabora și ei cu biserica.

Preoții noștri au tot interesul a face ca această broșură ieftină să ajungă în mâna învățătorilor, cari sunt cei mai apropiați colaboratori ai lor.

CRONICA MĂRUNTĂ

Dela comitetul asociației județene. Comitetul asociației județene a ținut o ședință, în ziua de 18 Ianuarie 1934, în biroul revizoratului școlar, sub președinția D-lui Sabin Jula care a parentat pe regretatul I. G. Duca și a salutat pe noii revizori școlari.

Comitetul sesizându-se de dorințele învățătorilor din județ, referitor la chestiunea „Fondul de ajutorare“ a hotărît ca în luna Maiu, să se convoace adunarea generală, cu scop de a modifica statutele fondului susamintit, în sensul, *ca ajutorul dat să fie uniform pentru toți și în rândul membrilor acestei instituții să se poată înscrie și soțiile sau soții (colegilor sau co-*

legelor) cari soți și soții nu fac parte din corpul didactic. Până la adunare fondul funcționează după actualele statute.

S'a hotărît și înființarea unei bănci populare învățătorești, cu oricâți membri se vor înscrie.

S'a discutat și chestiunea învățătorilor cari în raporturile lor cu membri comitetului, sau cu președintele, fie în scris, fie verbal, au întrebuințat expresiuni și atitudini foarte puțin cuviincioase ¹⁾. După mai multe propuneri, cari s'au făcut, comitetul a rămas cam la următoarea formulă :

Dacă înțelege să ierte unor oameni, cari întrebuințează (și în scris) necuviințe ca și acelea ce au fost cetite în comitet, pentrucă socotește că sunt oameni cu nervii slăbiți, din cine știe câte pricini, fiindcă altfel nici unui om de rând, decum unuia care se numește educator, nu i-ar fi îngăduit să crească cu atât de puțină educație, socotește că trebuie să ierte dar să și facă puțină educație !

Dar, dacă iartă și trece sub tăcere nume, nu înțelege nici decum și nicidecât ca în viitor, să socotească pe cineva vrednic de a i se răspunde la o scrisoare, până ce acela nu va socoti că în raporturile sociale și cu terțe persoane, trebuie să-și impună oarecare urbanitate de care cu durere se vede că a fost lipsit în educația ce a primit, sau ce singur și-a făcut, dacă și-a făcut.

Dela revizorul școlar. D-l I. Popovici, revizor școlar al județului, ne-a comunicat știrea îmbucurătoare, că în urma ordinelor primite, a înscris în bugetul anului viitor, toate drepturile noastre, cari decurg din înaintări, gradații ș. a., și cari până acum nu au fost date decât pe hârtie. Să sperăm că și ministerul de finanțe va înscrie în buget, la rândul său aceste drepturi, cari ne-au fost încălcate doi ani

Conferință învățătorescă. D-l inspector T. Vlădoianu a ținut o conferință cu învățătorii din Petroșani și Petrila, arătându-le cum înțelege d-sa să inspecteze și ceea ce cere să înfăptuiască, neapărat, fiecare învățător. Cu această ocaziune s'a discutat mult despre : *fișele individuale, cooperative școlare, conducerea de sine a clasei, biblioteci, cămine, etc.*

1) Știrile apărute în alte publicații în legătură cu această chestiune, nu sunt autorizate, nici date de comitet.

O școală primară de 200 de ani. Revista „*Vestitorul*“, organul eparhiei române unite din Oradea, publică un articol semnat de d-l *Petre Dejeu*, prof. la școala normală de băieți, prin care arată istoricul școlii primare gr. cat. din Oradea, înființată, în anul 1783 adecă acum 200 de ani. Articolul încheie astfel: „Școala aceste istorică-jubilară azi stă sub direcția d-lui *Cornel Sabo*, care totodată este și directorul școlii Normale gr. cat.“.

Jubileul de 150 de ani al Școlii normale gr. cat. din Oradea. Tot în revista susamintită, d-l prof. *Vasile Bolca* într'un articol polemic, dovedește cu acte din arhiva episcopiei, că Școala normală gr. cat. din Oradea are o viață și o activitate neîntreruptă de 150 ani, fiind înființată la 1785 și că prin urmare se pregătește a-și serba cu tot fastul, acest jubileu.

Ne bucură pregătirea acestor serbări și trecutul istoric frumos al acestei școlii, care alături de celelalte preparandii de pe vremuri din Ardeal, a dat o seamă de învățători de valoare, cari au ridicat și ridică și azi nivelul multor școlii primare din Ardeal și Banat.

Din plasa Orăștie a fost numit în control, colegul *I. Stăneasă*, iarăși un învățător de seamă și bun luptător în asociația noastră.

Punctuația. Literatul italian *Renato Fucini*, pe când era inspector școlar, a vizitat o școală, mai amănunțit, examinând și caetele elevilor și în consecință a recomandat învățătorului inspectat, să pună grije mai mare la deprinderea punctuației. Învățătorul a suris, făcând un gest, ca și când punctuația n'ar fi un lucru așa de important, atunci inspectorul a scris imediat pe tablă următoarea frază: „*Învățătorul zice: inspectorul e un măgar*“. Învățătorul protesta iar inspectorul, cerându-i să aibă nițică răbdare, a schimbat punctuația frazei așa încât ea rămase astfel: „*Învățătorul, zice inspectorul, e un măgar*“. (Spi-cuiri dintr'un articol publicat în rev. *Corriere delle maestre*).

— **Tipografia Honterus din Brașov de 400 ani.** Tipografia de mai sus care a tipărit și o mulțime de cărți românești, împlinește 400 ani de existență.

— **Amicul școlii** revista învățătorilor din Cluj și Alba a intrat în anul al X-lea al existenței sale. Cu a-

cest prilej, directorul ei, d-l Sasu, care este și revizorul școlar al Clujului, apelează la învățători să o susțină cu acelaș elan și însuflețire ca în trecut.

— **O revistă autirevizionistă.** Echipele de lucru ale Secțiunilor Astei din Cluj au pus bazele unei reviste antirevizioniste, care va apare curând, în limba franceză, și va combate propaganda revizionistă maghiară de peste frontieră.

— **Un sanator învățătoresc la Vața de jos.** Intre înfăptuirile asociației noastre județene putem anunța azi sanatorul mai sus amintit, care s'a creat grație inițiativei d-lui coleg Pavel Lazar dela Brad, care a pus comitetul în curent cu planul făcut de d-sa și anume: din averea imobilă a școalei normale de conducătoare desființată, din Brad, a cerut 30 de paturi de fier, cari prin bunăvoința ministerului și a d-lui director al liceului Brad, Candin Ciocan, un om de seamă și distins coleg mai mare, care înțelege să-și ajute pe cei de o tagmă, s'au și dat sanatorului proiectat, care va lua ființă încă în vara viitoare. Paturile se vor așeza în localurile școalelor din Vața de jos și din Prihodiște și se vor da, pe lângă o taxă minimală, colegilor membri ai asociației, cari au nevoie să-și îngrijească sănătatea pierdută și cari se vor adresa cu cereri în acest scop d-lui Pavel Lazar sau direcțiunii școalei de ucenici Brad. Colegului Pavel Lazar, pentru aceasta, îi revine recunoștința noastră a tuturor!

— **Cercul studenților Hunedoreni** din București, continuându-și activitatea în direcția îmbogățirii școalelor primare din județul nostru cu material didactic și bibliotecă; roagă pe d-nii învă. dir. dela școalele lipsite absolut de mijloace materiale, ca să înainteze pe adresa, N. C. Andrițoiu, învă. student, strada Pitar Moș No. 14, București III, câte un raport detaliat arătând ce anume le lipsește.

Mulțumindu-vă, Domnule Revizor, vă rugăm să primiți asigurarea deosebitelor noastre considerațiuni.

Președ. cerc. stud. Huned.

Secretar general

Indescifrabil

N. C. Andrițoiu

— **Fișa individuală.** Învățătorul puse lui Petrică, la capitolul „caracterizarea generală următoarea“: „*Foarte rău de gură!*“ la care drept răspuns tatăl lui Petrică adăugă repede: „*Dar să auzi mata pe mă-sa!*“ **Autentic:** Învățătorul (după explicarea virtuții dragostei și a milei

față de aproapele nostru), pune următoarea întrebare : Dacă vedeți voi pe un om bătând un măgar și-l împiedecați de a-l mai bate, ce virtute ați pus în practică ?

Elevul : Dragostea frățească.

— *Constatându-se că programa analitică* a învățământului supra primar prezintă unele lacune în ceiace privește coordonarea materiilor de învățământ, ministerul instrucțiunii publice a hotărît să procedeze la revizuirea acestei programe.

În acest scop s'a numit o comisiune compusă din d-nii I. Gabrea conferențiar universitar, Gh. Costescu, N. Nicolaescu, Radu Petre, Caracudovici, Petrescu, Drăgoi inspectori școlari, Eftimie, revizor școlar al Capitalei și d-nele Spireanu, Eliza Alexandrescu, M. Niculescu și Alex. Demetrescu.

Vor mai face parte din comisie câte un delegat al ministerelor de agricultură, muncă, industrie și comerț.

— *Cursul supraprimar și d-l inspector general P. Petrescu* Conform promisiunii făcute în numărul trecut al revistei noastre, publicăm valorosul articol, al d-lui insp. gen. Petrescu, din care se vede încă și încăodată grija nesfârșită și dragostea d-sale mare, de a sta în ajutorul nostru al dascălilor, ca să întărim cât mai mult învățământul din ciclul al II-lea primar. Pe terenul școlar, D-sa reprezintă spiritul eminentement practic, tot ce ne-a recomandat în trecut și ne sfătuește în prezente, sunt lucruri bine cântărite și se pot aplica real, cu toată siguranța, deaceea noi îi mulțumim pentrucă găsește timp necesar, în mijlocul multelor și grelelor d-sale preocupări să ne dea ajutor efectiv, onorând organul de publicitate al asoc. noastre, dar în acelaș timp îl și asigurăm că și noi ne vom da silința să realizăm efectiv sfaturile d-sale și împreună să consolidăm, cu un ceas mai devreme, învăț. din ciclul al II-lea.

— *Comitetul central al Asociațiunei noastre* a ținut o ședință în ziua de 28 Ianuarie a. c. în care s'a hotărît, să se ceară on. minister, lecuirea grabnică a dezideratelor mai jos rezumate.

Plata gradațiilor, avansărilor în grad, a suplinitorului în caz de boală, a restanțelor în bani și a punctelor prevăzute în legea armonizării, dar neaplicate încă.

O plată mai omenească pentru învăț. începători, recunoașterea și validarea examenelor date și puțința de a se da mai departe examenele prevăzute în legea din 1924 și examenul de diferență la liceu și alte doleanțe urgente.

O delegație din sânul comitetului în frunte cu d-nii : Ţoni,

Iacobescu, Ogoreanu și alții s'a prezentat d-lui ministru, C. Angheliescu, care i-a ascultat cu multă bunăvoință, făcându-le leucuirea tuturor doleanțelor mai sus înșirate.

— *Apelul d-lui ministru Angheliescu.* D-l ministru Angheliescu, marele sprijinitor al școalelor și al învăț. a lansat deunăzi, prin ziare, un apel către învățători prin care după ce face o expunere a situației învățământului, arată ce îndatorire au învățătorii față de școală, obligativitate, serviciu conștiincios și punctual, îndrumare practică și activitate extrașcolară, punând în vedere tuturor că cei ce se vor abate dela acestea vor fi pedepsiți cu cea mai mare asprime.

— *Contenciosul Asociației și Căminul învăț. în București.*

Tot în ședința comitetului de mai sus, s'a hotărât înființarea unui contencios al asociației noastre la București, care contencios să resolve toate încurcăturile și nedreptățile ce se fac, s'au făcut, sau se vor face unora din colegii noștri, așa încât, cei lezați să nu mai facă căi zadarnice și costisitoare prin București. Se va mai înființa și un cămin sau o casă a învăț. la București. Trebuie să ne hotărâm cu toți să dăm tot sprijinul pentru înfăptuirea acestor mărețe planuri.

— *Din Parlamentul ales în luna Decembrie 1933 fac parte distincții colegi:* T. Iacobescu și I. Ciolan.

Au mai fost aleși colegii următori: L. Ropcean, A. Megasiuc, Cernăuți; Gh. Tudose, I. Doboș-Boca și C. Cozmiuc, d-l G. Rotică. Așteptăm dela toți colegii aceștia ca ei să nu uite că sunt învățători și să fie apărătorii intereselor corpului nostru.

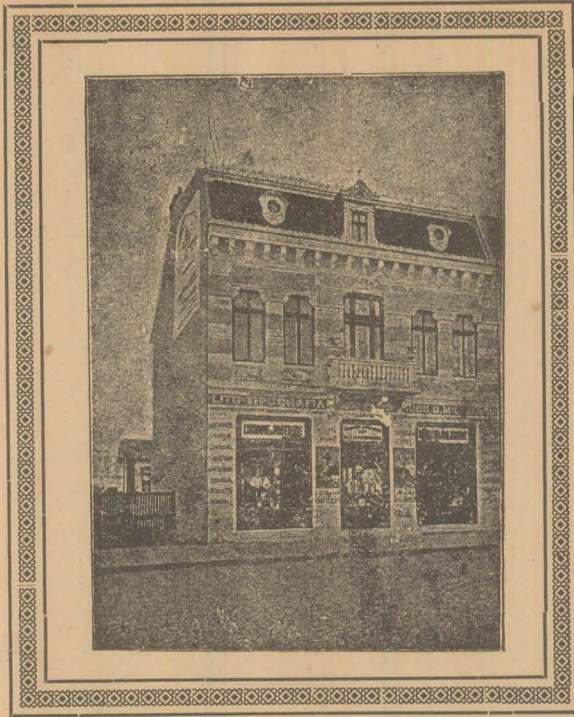
În județul nostru, regretăm nici un învăț. nu a putut pătrunde în parlament. Colegul Brâncoveanu dela Hunedoara a fost numit primar al aceluia oraș. Ne bucură căci știm că pe urma d-sale școala și învățătorii de acolo vor avea de câștigat.

Titlurile organelor de control ale învățământului primar, pe baza oricăror legi ar fi fost numite, au fost restabilite așa cum au fost prevăzute în art. 110 și art. 126 din legea pentru organizarea administrației școlare din 1 Iulie 1930, și anume: revizori școlari de Județ, subrevizori școlari de circumscripție, inspectori școlari de circumscripție și inspectori generali.

Ministerul instrucțiunii a hotărât ca directorii de școli aleși în parlament, să opteze fie pentru mandat, fie pentru direcție.

— *Chestiunea gradațiilor.* Colegii și colegele cari încă n'au primit gradațiile ce li se cuveniau, pot înainta cererile până în ziua de 1 Aprilie 1934.

Cererile se înaintează Revizoratului școlar.

Librăria N. D. MILOȘESCU

— TÂRGU-JIU —

CASĂ FONDATĂ ÎN 1880

ține la dispoziția Onoratei sale Clientele toate cărțile de literatură, știință și pedagogie ale autorilor de seamă români și străini, precum și un bogat asortiment de orice fel de registre pentru birouri, autorități și școli.

Tipografia N. D. MILOȘESCU

execută în condițiuni ireproșabile orice lucrare de TIPOGRAFIE, cărți, ziare, reviste, registre și tot felul de imprimate.

— Legătorie de Cărți —

Se pun pe pânză hărți și se cartonează tablouri murale pentru școli cu prețuri extrem de reduse.

T A B L O U L

învățătorilor din județul Hunedoara abonați la
revista »Școala și Viața«

Sabin Jula, Ioan Morțun, Dir. șc. primare Simeria, Dir. șc. primare Balomirul de câmp, Simion Bârzin, Valer Damian, L. Zoltan, Petru Mateiș, Școala primară Târnavița, Vasile Rusu, Școala primară No. 1 Petroșani, Petru Incicău, Ion Micu, Magd. Navradi, Emilia Bobariu, I. Blăgăială, Gh. Camber, Alex. Pârva, Nic. Georgean, Aurel Colf, Romul Chiș, Ștefan Popescu, Marin Ivănescu, Gh. Indrieș, Axente Păpovici, Nic. Vlad, Vasile Bozoșan, Adam Iezan, Moise Străuțiu, Ioan Sulea, Petru Popa, Minerva Mihuțiu, Ioan Negrea, Constantin Jianu, Platon Morariu, Melania Strâmbu, Școala primară Geoagiu, Grigore Totorcea, Ioan Negru, Aron Todea, Romul Cozan, Ioan Giurgiu, Petru Doroga, Sabin Ursu, Vasile Șerban, Paulina Stoica, Emanoil Goțiu, Vilma Mark, Oct. Raderca, Ioan Dimper, Nic. Roșca, Iosif Bujoran, Anghel Constantinescu, Gh. Tarcea, Ida Mureșan, Elena Țintea, Maria Suciu, Ioan Nasturică, Emil Dumitrescu, Vasile Greavu. Margareta Nauassy, Ema Crișan, Ioan Brâncoveanu. Valeria Nemet, Ioan Baci, Comit. școlar Teliuc, Grigore Popescu, Nicolae Solomon, Nicolae Rusan, D-tru Stana, Avram Dubleș, Iordache Popa, Nicolae Crețu, Ioan Apostol, Ioan Stăneasa, Ioan Teodorescu, Emil Cioroian, Laurian Fleșeriu, Laurian Petruțescu, Stan Gligor, Aurora Florea, Ana Căndea, Maria Roșca, Lucreția Sântion, Ioan Fleșeriu, Petre Ghiță, Romus Baci, Remus Dănilă, Viorel Crâșnic, Victoria Tichil, Cornelia Paraschiv, Eugenia Drăgan, Ghiță Feiușan.

Notiță. Dăm mai sus tabloul colegilor abonați la rev. „Școala și Viața” cu observația că aceia dintre d-nii abonați cari nu sunt la curent cu abonamentului să binevoiască a se pune în curent, întrucât sunt restante foarte mari cari nu mai pot fi îngăduite și amânate.

DELA ADMINISTRAȚIE

D-l Mihail Ogorean înv. dir. Cluj Sc. No. 5 și-a achitat abonamentul la revistă pe anul școlar 1933—1934 în suma de 100 lei.

Am mai primit rata a doua de abonament pentru anul școlar 1932—1933 câte 50 lei de persoană dela următorii colegi: Ecaterina Herțeg înv. Petrila, Amos Adam înv., Rapoltul Mare și Ioan Boșcăneanu înv. Simeria.

D-l A. C. Hunedoara: Fotografia H. P. ne-a sosit numai azi 14 | II | 1934, când s'a pus sub tipar și partea II a revistei, așa încât nu o putem da decât în numărul viitor.

Adresa destinatarului:

D. Av. Nicolae Bembeda

Com. Sibiel

Jud. Hunedoara p. Saliste

— TARGU-JIU —

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE «NICU D. MILOȘESCU»

— 1934 —